

תת"ע 9185/08/15 - מדינת ישראל נגד און חיים אל-בוחר

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 9185-08-15 מדינת ישראל נ' אל-בוחר און חיים

לפני: כב' השופטת ענת יהב

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל

נגד

הנאשמים

און חיים אל-בוחר

הכרעת דין

לפי סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי[נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**תקנות התעבורה**") ,אני מודיעה כי אני מזכה את הנאשם מהעבירה של אי ציות לשוטר אשר יוחסה לו בכתב האישום.

הרקע:

בתאריך 29.5.15 בשעה 15:49 , נהג הנאשם בכביש 20 מכיוון דרום כאשר שוטר התנועה, רס"מ אפי גולדברג ניצב בצד הדרך תוך שהוא אוכף עבירות של נהיגה במהירות באמצעות מכשיר הממל"ז.

הנאשם נתפס במכשיר כשהוא נוהג במהירות של 130 קמ"ש. כאשר השוטר סימן לו לעצור, המשיך הנאשם בנהיגה וחלף על פניו. השוטר דלק אחריו ולאחר שכרז לו, נעצר הנאשם, כק"מ וחצי רחוק יותר. בגין כך נרשמו כנגד הנאשם שני דוחות תנועה האחד- בגין נהיגה במהירות שלא על פי המותר, והשני- בגין אי ציות לשוטר במדים.

הנאשם באמצעות ב"כ טען ביום 30.11.15 כנגד רישום שני דוחות נפרדים כאשר מדובר במסכת עובדות אחת שהולידה מס' עבירות ואף היפנה לנוהל משטרת. בסופו של יום ומכיוון שטענה זו נשמעה באיחור, הרי שהנאשם שילם את דוח המהירות ובאותו היום כפר בעבירת אי הציות לשוטר, תוך שהוא מפרט כי הוא טעה לחשוב שהשוטר בסמנו בידו, התכוון אל נהג אחר ולא אליו.

גדר המחלוקת:

בענייננו אין מחלוקת כי השוטר היה לבוש מדים ואף סימן בידו. אלא, נקודת המחלוקת סבה סביב הבנתו/ טעותו של הנאשם בדבר סימון זה האם היה מופנה לעברו כשהוא מחייבו לעצור ולמלא אחר הוראת השוטר. טענת הנאשם כי סבר שההוראה הופנתה לנהג אחר.

בדין ההוכחות נשמעו:

בפרשת התביעה:

העיד רס"מ אפי גולדברג, אשר היה השוטר שסימן לנאשם לעצור, במסגרת עדותו אף הוגש הדוח שנרשם על ידו והמתאר את נסיבות האירוע (ת/1).

השוטר מעיד כי אי הציות מהותו בכך שעל אף שהיה לבוש מדים, אפודה וכובע כשיצא לעברו של הנאשם בעודו נוהג, תוך שהוא מסמן בידו השמאלית כלפי מעלה וביד ימין סימן לעצירה בצד הדרך, הרי שהנאשם והנוסעת שישבה בסמוך אליו הסתכלו לעברו והמשיכו בנסיעה רצופה.

בפרשת ההגנה:

העידו הנאשם וכן מי שהיתה בת זוגו בעת קרות האירוע הגב' פנינית אבנר. שניהם העידו שהבחינו בשוטר שמסמן בידיו זמן קצר מאוד לפני שחלפו על פניו, והיו בטוחים שהשוטר מסמן לרכב אחר לעצור ובעניין זה אף העירו בינם לבינם שהשוטר "תפס מישו", רק לאחר זמן קצר ומשהשוטר כרז אליהם הבינו ונעצרו.

דין והכרעה:

המסגרת הנורמטיבית הינה תקנה 23(א)(2) לתקנות התעבורה, שכותרתה:

" ציות לשוטר, פקח ועובד מע"צ":

" 23(א) עובר דרך חייב לציית -

(1) להוראות שנותן שוטר במדים...

(2) לאותות הניתנים על ידי שוטר במדים .."

למעשה הנאשם טוען כי טעה במצב הדברים כפי שחשב שהינם, דהיינו טוען לסייג המצוי בסעיף 34 יח לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן "חוק העונשין"): **טעות במצב דברים" וזה לשונו:**

(א) העושה מעשה בדמותו מצב דברים שאינו קיים, לא יישא באחריות פלילית אלא במידה שהיה נושא בה אילו היה המצב לאמיתו כפי שדימה אותו.

(ב) סעיף קטן יחול גם על עבירת רשלנות, ובלבד שהטעות היתה סבירה, ועל עבירה של אחריות קפידה בכפוף לאמור בסעיף 22(ב)." .

סעיף 23(א) לתקנות התעבורה, בו מצויה עבירת אי ציות לשוטר, הינו סעיף אחריות קפידה (וראה ת"ת 5037/03 מ"י נ ג דשטיין) וככזה, הרי שיש לפנות לסעיף 22(ב) לחוק העונשין **"אחריות קפידה והיקפה"** הקובע: **" לא יישא אדם באחריות לפי סעיף זה אם נהג ללא מחשבה פלילית וללא רשלנות ועשה כל שניתן למנוע את העבירה, הטוען**

טענה כאמור - עליו הראיה".

(לעניין תיקון 39 בדבר הוכחה/סתירה של קיומו של יסוד נפשי כלשהו לפי סעיף 22 הנ"ל, ראה רע"פ 26/97 חיים לקסר נ' מדינת ישראל).

מכאן, שעל הנאשם הטוען לסייג שכזה להוכיח כי נהג לפי המתואר "ללא מחשבה פלילית וללא רשלנות" וכן שעשה "כל שניתן למנוע את העבירה".

בעדותו של ע"ת רס"מ אפי גולדברג עולות מספר נקודות, הן מת/1 והן מחקירתו הנגדית:

1. כי הנאשם נהג בנתיב השני מימין, דהיינו בנתיב המרוחק מן השוטר, (עמ' 3 ש' 25).
2. הנהג נסע במהירות של 130 קמ"ש, אך השוטר לא ידע לציין מאיזה טווח נמדד הרכב, ומכיוון שכך, הרי שבעניין זה אקבל את חישובו של ב"כ הנאשם שאם הנאשם נמדד בטווח של 250 מ', הרי שהרכב עבר מרחק של 36.1 מ' בשנייה, ובעצם אם מחשבים את הזמן שהשוטר יצא מן הרכב, הרי שלצורך ההבחנה באותות ובסימנים שביצע, נותר לנהג מרחק של 33.4 מ', **שזה פחות משנייה**, (עמ' 4 ש' 1-22). בעניין זה אפשר גם שלנהג היה מרחק גדול מזה, או שהנאשם ראה את השוטר ולחץ על דוושת הגז, ואולם באין לעד מידע אחר הרי שאין כל סיבה שלא לקבל הנחה זו בהיותה סבירה.
3. הנאשם הסתכל לכיוונו של השוטר והמשיך בנהיגה רצופה ללא ששינה את מהירות נהיגתו (עמ' 5 ש' 18-32).

מעדות הנאשם וחברתו עולה:

1. הבחינו בשוטר זמן קצר מאוד לפני שחלפו על פניו "כ- 50 מ'" ולכן הניחו שהתכוון לעצור מישהו אחר. (עמ' 9 ש' 25-32 וכן בעמ' 11 ש' 9-20).
2. הנאשם לא חשב שנהג במהירות ולכן לא חשד שהשוטר מסמן לו. עניין זה וטעותו בדבר מיהו אותו הנהג לו סימן השוטר אף עולה בתגובתו הראשונית כפי שמצויה בת/1, שם נרשם כי אמר: **"לא נסעתי מהר, חשבתי שסימנת לרכב שהיה מצד ימין"**.
3. הנאשם נעצר כאשר השוטר כרז לו והבין שמתייחס אליו.

מכל המקובץ לעיל נחה דעתי, או לפחות הנאשם הצליח להקים ספק סביר בדבר כך שלא התרשל ובית המשפט אף התרשם מעדות הנאשם ועדת ההגנה, מכנות דבריהם וסבירות הטעות לה טוענים, בדבר הבנתם את האותות והסימנים של השוטר (בהתייחס לסייג), שכן אם הבחינו בשוטר זמן קצר מאוד (פחות משנייה) לפני שחלפו על פניו, כאשר הם נמצאים בנתיב המרוחק ממנו וכאשר על הכביש נסעו כלי רכב נוספים, ניתן להבין את טעותם וכפועל יוצא מכך המשיך נהיגתו של הנאשם.

עניין זה מתחזק נוכח העובדה שעדת ההגנה, שינתה מעמדה בהתייחס לנאשם, שכן כיום אינם בני זוג, ובכל זאת התייצבה לצורך מתן העדות.

עדותם היתה רציפה, הגיונית, נשענה על אמירות אשר מצאו ביטויים כבר בדוח הראשוני שנרשם בשטח, ללא

שהוספו פרטים או שונו.

לעניין אמינות העדים, יש לציין, כי אף עדותו של עד התביעה, רס"מ גולדברג הותיר רושם אמין, ואף הוא העיד באופן שנצמד לעובדות שנרשמו ולא ניסה להרחיב מעבר לכך, או להיזכר בפרטים נוספים ואולם בענייננו, די במציאת גרסת הנאשם המחוזקת בעובדות שעלו במהלך המשפט ובעדותה של עדת ההגנה על מנת לספק את הסייג לו טוען הנאשם בדבר "טעות במצב דברים".

באשר לדרישה שהנאשם עשה ככל שיכל למנוע את ביצוע העבירה, אין כל רלוונטיות לענייננו, ובכל זאת ברגע שהנאשם הבין שההתייחסות היתה אליו, נעצר ואף המתין במקום עד למילוי הדוחות כ- 40 דקות (לפי דברי ההגנה) ובכל מקרה מעל 20 דקות (לפי דברי התביעה), לא צוין שבמהלך כך הנאשם התנהג או אמר דברים שיש בהם כדי לרמוז על כך שלא מקבל את מרותו של השוטר.

משהגעתי לכלל מסקנה זו לא מצאתי להיזקק לטענתו של ב"כ הנאשם בדבר רישום שני דוחות, אף על פי שנראה לבית המשפט כי היה צריך לרשום דוח אחד ובו העבירות להם טוענת התביעה.

בעניין זה אף אעיר כי קיימת פסיקה הטוענת לכך שעבירת אי הציות כל מטרתה להסדיר את התנועה התקינה בדרך - ולכך בלבד ניתנה לשוטר הסמכות בחובה זו, וכל הוראה עונשית, כפי שנעשה בתיק זה אינה חוקית. שכן העבירה אותה ביצע הנאשם ובגינה נתן את הדין היא נהיגה במהירות שמעל המותר (והשווה תת"ע 5544-07-12 מ"י נ ג דו והפסיקה המוזכרת שם).

אולם, כפי שקבעתי לעיל, איני נזקקת לבחון טענות אלו שכן, קיבלתי את טענתו של הנאשם בדבר טעות במצב דברים, ומשכך הרי שאני מזכה אותו מחמת הספק מעבירת אי ציות לשוטר.

ניתנה היום, כ"ו אדר ב' תשע"ו, 05 אפריל 2016, במעמד הצדדים.